

Sania, prăpastia și ciocolata chinezească

În vacanța de iarnă, n-am mai găsit camere libere la gazda noastră de la Bușteni, doamna Roșca, și ea ne-a trimis la casa de peste drum, la doamna Spurcaci.

— Doamna Spurcaci! m-am mirat eu. Ce nume are!

Însă eram obișnuită cu tot felul de nume de familie. La grădiniță, avusesem o colegă pe care o chema Scuteșoiu și toți copiii râdeau de ea că încă poartă scutece. La școală, aveam un coleg Călaie și toții copiii îl strigau „Călaie, clop de paie!”. Așa că mă bucuram că mă cheamă Popescu, e un nume cât se poate de corect, nimeni nu are nimic de zis în legătură cu el.

Doamna Spurcaci nu era atât de bătrână ca doamna Roșca, nici măcar nu avea părul alb. Era roșcată și avea coafură permanent, adică niște sărmăluțe în cap care cred că sunt la modă pentru că le poartă multe femei. Ne-a primit într-o cameră mică și întunecoasă unde abia dacă încăpeam toți trei – eu și mama urma să dormim pe un pat tare, din care cam ieșeau arcurile, iar Anton, pe o

canapea care nu se putea întinde, așa că îi ieșeau picioarele pe-afară. Camera nu avea vedere la Cruce, așa cum era la doamna Roșca, fereastra dădea spre o curte unde nu puteam vedea decât cel mult niște găini care scormoneau pământul înghețat, apoi a început să ningă, și să ningă și n-am mai văzut nimic altceva decât zăpadă, niște lemne și o lopată. Baia trebuia să o împărțim cu familia Spurcaci – doamna Spurcaci, domnul Spurcaci care din câte am înțeles avea „ceva probleme cu mațul“ și își petrecea mult timp în baie, fiul doamnei Spurcaci și soția sa. Atunci când mergeai la baie și trăgeai disperat de clanță pentru că făceai pe tine, găseai mai mereu ușa încuiată și de dincolo se auzea o voce furioasă – „Ocupat!“.

— Lasă că n-om muri șase zile! a oftat Anton, după ce a văzut care erau condițiile de la doamna Spurcaci. Nu mai găsești o cameră liberă în tot Bușteniul, nu avem ce face! a mai zis el și a început să numere sutele de lei ca să plătească gazda.

Încă din prima zi, doamna Spurcaci ne-a atras atenția să nu-i deranjăm lucrurile personale din cameră, adică mi-lieurile, ciucurii în formă de garoafă de la încuietorile de la dulap, fotografiile de pe pereți și bibelourile din vitrină.

— Să nu se joace copilul cu peștele de pe televizor și nici cu pescarul chinez, că o să le spargă! a mai zis ea.

Am uitat să vă zic că aveam și un televizor alb-negru Diamant, dar acesta nu funcționa.

— Dacă vreți să vă uitați la televizor, vă așteptăm la noi în sufragerie! Și puteți să vă puneți mâncarea în frigiderul de pe hol, dar doar pe raftul de sus.

Nu voiam să ne uităm la televizor pentru că oricum n-am fi avut ce vedea... poate doar sâmbătă *Gala desenului animat* care dura doar vreo zece minute. Dar noi am stabilit să facem multe excursii și să ieșim cu sania, că

doar de-aia eram la munte, n-am venit la Bușteni pentru desene animate pe care le putem vedea și la București.

— Vă rog, lăsați sania afară, în curte... Și nu intrați încălțați cu cizmele, că faceți apăraie prin casă! a mai zis doamna Spurcaci în timp ce aranja franjurile de la covor.

Abia apoi a plecat și am rămas singuri în camera unde focul ardea în soba cu lemne, că așa e la munte, și era atât de cald încât simțeam cu toții că ne sufocăm.

— Măcar să apreciem că avem căldură, a zis mama. Acasă, la ora asta, dârdâiam sub plăpumi.

În București, iarna, nu e niciodată căldură în apartamente, trebuie să ne îmbrăcăm cu trening, cu șosete groase, din lână, tricotate de mama mare, cu halat din molton, cu căciuli în cap și tot nu ne putem încălzi, așa că ne băgăm în pat.

În prima zi, n-a fost zăpadă de sanie, însă a doua zi, da. A nins mult peste noapte, doamna Spurcaci dădea îmbufnată la lopată prin curte în timp ce domnul Spurcaci era de vreo două ore la toaletă.

Am plecat de la gazdă și ne-am întâlnit la Lacto bar cu colega de serviciu a mamei, Natașa, o tanti înaltă și slabă ca un stâlp de telegraf, cu un nas borcănat, de aceea probabil că vorbea de parcă ar fi fost tot timpul răcită. De fapt, nu vorbea, mai mult fonfăia. Venise la munte cu soțul ei, Florin, și locuiau la Hotel Silva, cel mai frumos hotel din Bușteni, care semăna cu o felie de tort, cu frișcă pe deasupra de la zăpada care tocmai căzuse.

— Cum de ați găsit bilete la Silva? a întrebat-o invidios Anton pe Natașa.

— A avut Șflorin o șpilă, a fonfăit ea în șoaptă, coborându-se de la înălțimea ei la urechea lui Anton. Că doar d-aia lucrează la șteleviziune.

Lacto bar e un loc frumos, cu mese din acelea rotunde, cu un singur picior, unde poți mânca iaurt, uneori plăcinte calde. În curând, a sosit acolo și soțul Natașei, Florin, foarte roșu la față de la gerul de afară și dornic să facem o excursie împreună. Am hotărât să mergem până la cabana Gura Diham care nu era prea departe și pe mine să mă tragă cu sania, ca să mă bucur și eu de zăpadă, ca orice copil.

Când am pornit spre cabană nu mai ninge, copacii în schimb erau încărcăți de zăpadă, iar de crengi atârnau țurțuri de cristal, exact ca în planșele mele cu iarna pentru ora de desen. Florin, vesel, se opintea la sania mea.

— Hopa, Adina! Nu-i așa că-ți place? țipa el plin de entuziasm, trăgându-mă prin toate hârtoapele.

Eu mă prefăceam că-mi place și râdeam. Părinții mei și Natașa veneau în urma saniei, ca niște momâi de zăpadă. Ne afundam din ce în ce mai tare, pe urmele lui Florin – am nimerit mai întâi în vâlcea, apoi în pârâu.

Nu știu alții cum sunt, dar eu una chiar mă pricep la sanie. Adică știu cum să stau pe ea și să fiu trasă de altcineva. Știu cum să-mi țin picioarele, cum să o împing înainte atunci când sania se împotmolește. În București, știu cum să mă descurc chiar și pe porțiunile de trotuar goale, fără zăpadă, cum să fac ca sania să treacă peste ele și să alunece din nou. Sunt specialistă la sanie, pentru că în fiecare an, odată cu prima zăpadă, ies cu Anton, cu sania, pe străduțele din spatele blocului. Mergem împreună pe Silvestru, pe Toamnei, pe Viitorului, sania alunecă pe zăpadă ca într-un vis, fără să se proptească în nămeți, fără accidente, la un moment dat ne scoatem mânușile pentru că ne e prea cald, ajungem cu sania chiar și pe Calea Moșilor cea înzăpezită, sania alunecă pe lângă magazinul Mobila, pe lângă Fortuna, pe lângă Jocuri logice, până

în scara blocului unde ne scuturăm de zăpadă, acasă ne așteaptă mama cu clătite.

Dar acum, la Bușteni, e altceva, căci Florin ăsta trage sania cu ură.

— Ia picioarele de pe jos! Nu mai frâna! țipă el la mine când tocmai mă pregăteam să frânez pentru că sania o luase de-a-n boulea, vorba lui Anton.

Și începe să scuture de sfoară, răstoarnă sania, mă trezesc proiectată într-un copăcel, apoi pe burtă, mușc din zăpadă, mă uit la omul furios dinaintea mea și încep să plâng.

Mama și Anton înoată prin zăpadă și se reped la mine – ce o fi pățit copilul lor? Florin injură, soția lui, Natașa, își îndeasă mai bine pe cap căciula din blană de iepure și tace, arată ca un stâlp de telegraf cu căciulă, înfipt în zăpadă.

— Copilul e de vină, pune piedică la sanie! zice Florin. A stricat toată distrația!

Eu urlu și mai tare, pentru că nu era deloc adevărat, nenea ăsta Florin minte de îngheață apele... Mă rog, erau deja înghețate.

Natașa se coboară de la înălțimea ei de data asta la urechea mamei și-i șoptește:

— Nu-l băgați în seamă! Șface și el pe grozavul... a șbăut o sticlă de vodcă de azi dimineață... șbea tot timpul, acasă, la serviciu, la șteleviziune, nu mai rezist! Șvedeți-vă de vacanța voastră, îl duc eu la hotel!

Mama pune o mână împăciuitoare pe cojocul Natașei, apoi ia sfoara de la sanie.

— Hai, Adina, să mergem acasă!

— Nu vreau să merg la doamna Scuiaciuuu! urlu eu și mai tare.

Totuși mă urc pe sanie, mama mă trage ușurel, sania se pune în mișcare, îi lăsăm în urmă pe domnul cel furios

care acum amenință cu pumnul pădurea, muntele și pe soția lui. Alunecăm ca într-un vis spre stațiunea Bușteni.

Ajungem acasă, la doamna Spurcaci, baia e desigur ocupată, iar mie de la atâta aventură îmi vine groaznic să fac pipi și fac afară, în curte, lângă stiva de lemne. Când intru în cameră o întreb pe mama:

— Pot să mă joc cu pescarul chinez din vitrină?

Mama, care știe că de data asta nu mi-a adus jucării, spune doar atât:

— Poți!

În a treia zi a vacanței noastre, ne hotărâm să mergem la Sinaia ca să urcăm la Cota 2000. Nu mai ninge, cerul e chiar senin, luăm trenul până la Sinaia, apoi luăm telecabina până la Cota 1400. De acolo va trebui să mergem pe jos.

— Pe traseul de iarnă! ne atrage atenția Anton. Traseul de vară e interzis!

Există două trasee până la cota 2000 – cel de vară, unde acum se produc avalanșe, și cel de iarnă, mai lung, dar mult mai sigur, prin pădure. Suntem cu toții bine echipați ca să putem urca iarna pe munte. Eu am salopetă de fâș, căciulă, fular, apreschiuri care sunt niște cizme grele, dar prin care nu intră zăpada, și colțari. Colțarii sunt o minune a tehnicii, mi-a spus Anton, seamănă cu un fel de gheare de metal care se prind de tălpile cizmelor ca să poți merge pe gheață fără să aluneci. Cu apreschiuri și colțari mă simt ca un adevărat explorator la Polul Nord.

Traseul durează vreo două ore, urcăm încet prin pădure. Zăpada de pe jos nu mai e pufoasă ca-n prima zi, nu ne mai afundăm în ea până la genunchi, e tare și înghețată. Nu vedem urme, nimeni nu a urcat înaintea noastră pe aici.

— Aveți grijă că poteca e patinoar! ne atrage atenția Anton care, ca de obicei, a luat-o mai în față.

— Să ne întoarcem? întrebă îngrijorată mama.

— N-are rost, imediat ajungem la cabană! zice Anton. Și, în fond, avem colțarii, nu vedeți ce bine se urcă cu ei? Vă mai amintiți când v-am spus că s-au băgat colțari la Bucur Obor și voi ați întrebat ce nevoie avem noi de colțari? Acum să-mi dați dreptate și să mă pomeniți... mai spune el cu mândrie.

E adevărat, colțarii se înfig în zăpadă la fiecare pas, zăpada scrâșnește. Apare și soarele dintre nori, însă nu încălzește, e un soare cu dinți, cum spune mama, dar e frumos, suntem în mijlocul expediției spre Polul Nord, zăpada e albă și strălucește, mă aștept ca în drumul nostru să întâlnim foci și urși polari. Poate nu chiar urși polari, pentru că mie mi-e frică de orice fel de urși, însă ar fi drăguț ca un pui de urs polar să ne întâmpine prietenos la cabană... sper că mai e acolo și câinele ăla mare, de anul trecut, care salvează oameni din avalanșe, oare cum îl chema? Lord?

Și uite cum îmi zboară gândurile aiurea și nu mai sunt atentă la potecă, iar Anton mereu îmi spune că pe munte trebuie să fiu atentă pentru că pericolul pândește la tot pasul... un pas, încă unul, alunec, cad pe burtă, apoi o iau la vale în mare viteză, mai ceva ca pe derdeluș. E ca atunci când eu și tata mare ne-am dat cu sania în pădure la Becaș și ne-am oprit direct în pârâu. Doar că acum nu sunt în pădure la Becaș, iar în dreapta potecii se cascade ditamai prăpastia, iar eu tot alunec, amețesc, mi se pare că văd foci atârinate în copaci, poate așa o fi la Polul Nord.

— Ajutoooooor! strig eu.

— Copilul! strigă și mama.

Mama și Anton urlă amândoi, apoi își dau drumul pe fund după mine. Noroc că, la un moment dat, nimeresc

într-un morman de zăpadă și mă opresc. În alunecare îmi pierd căciula și un colțar, mama și Anton se dau de-a berbeleacul în viteză pe lângă mine, în ritmul ăsta vor ajunge până la Bușteni și nu se vor opri până nu se vor înfige în Hotelul Silva sau în Lacto Bar. Dar, într-un final, se opresc și ei, ceva mai jos, apoi se reped amândoi la mine ca să vadă dacă am pățit ceva. Nu mă doare nimic, dar am tras o speriatură zdravănă, așa că cel mai corect ar fi să încep să plâng.

— Era să cad... în prăpastie... și să mor! zic eu, printre sughițuri. Ca-n jocul... Piticot... când dai cu zarul... și cazi în prăpastieeee!

De fapt, nu e nicio prăpastie demnă de luat în seamă prin preajmă, doar am alunecat înapoi pe potecă vreo 50 de metri. Mama încearcă să mă convingă să nu mai plâng degeaba, în timp ce Anton îmi găsește colțarul pierdut – o minune a tehnicii!

— Ia uite, dom'le! se miră el. S-a rupt colțarul! Mama lor de comuniști nenorociți... un lucru ca lumea nu știu să facă! Au făcut un colțar cu defect ca să-mi omoare copilul pe munte.

Deci asta era, din cauza colțarului care s-a rupt am alunecat.

— Gata, ne întoarcem! spune mama supărată. Ce idee proastă ai avut, Antoane, cu urcatul ăsta la Cota 2000 în toiul iernii!

— Ba nu ne întoarcem... plâng eu în sughițuri. Vreau să mergem la cabană... să ne întâlnim cu Loord! Și cu puii de urs polaaar!

Până la urmă ne ducem la cabană, pentru că nu mai avem mult de urcat. Nu mai plâng, dar tot drumul stau îmbufnată, mă gândesc cu spaimă cum era să cad în prăpastie și să mor, din cauza colțarului, iar Anton îmi explică de mai multe ori că altfel ar fi stat lucrurile dacă am fi avut colțari fabricați de nemți. Sau de americani.

Ajungem la cabana Miorița de la Cota 2000 unde nu e nici țipenie de om. Și, desigur, nici țipenie de pui de urs polar. Însă nu îmi pare rău, pentru că îl văd pe Lord, e același câine mare de anul trecut, se apropie de mine, mă miroase și dă vesel din coadă. Cred că m-a recunoscut, așa că mă înveselesc și eu dintr-odată. Îmi amintesc și cum se numește rasa asta de câine: Sa-int Ber-nard.

În sala de mese a cabanei e cald, bem ceaiuri fierbinți, zăpada de pe apreschiuri se topește, iar mânușile ude ni se usucă pe sobă. Anton îi povestește a doua oară cabanierului care servește și la bar ce-am pățit pe drum, cum era să nimerim cu toții în prăpastie, îi arată și colțarul cu defect. Cabanierul râde:

— Bine că n-ați luat-o pe drumul de vară... săptămâna trecută a fost o avalanșă, două zile am căutat niște turiști!

— Dom'le, crezi că eram inconștienți să mergem cu un copil mic pe traseu interzis?! zice Anton. Uite că și pe poteca de iarnă era s-o mierlim!

Apoi, Anton îl întreabă pe cabanier dacă nu are o băutură tare pe care în general o beau pirații și care se numește rom. Cabanierul umple două păhărele cu rom, merg și eu lângă tejgheaua barului... și ce-mi văd ochii? Pe un raft, e o ciocolată chinezească! Aș recunoaște-o dintr-o mie după ambalaj – are pe ea o pagodă și scrie cu litere chinezești pe care nu le pot pricepe. N-am mai mâncat ciocolată chinezească de cel puțin jumătate de an, pentru că nu se mai găsește pe nicăieri. E cea mai bună ciocolată din lume, nu se compară cu ciocolata Pitic (te face voinic la munte, la mare, în orice împrejurare), nici cu ciocolata cu rom, nici cu orice altă ciocolată românească care are gust de săpun și-ți poți rupe dinții în ea.

— Aveți ciocolată chinezească din aia cu pagodă? îl întreb cu mare uimire pe cabanier.

Cabanierul se uită la rafturile barului.

— Uite că mai avem una! zice cabanierul. Una singură.

— Anton, nu-i lua ciocolată! Cine știe de când zace pe acolo! se aude glasul mamei de la masa unde bea ceai și rom.

Însă Anton nu poate să-mi refuze nimic după ce era să cad în prăpastie și să mor. Înșfac ciocolata, apoi desfac cu grijă ambalajul – nu vreau să-l rup, o să-l pun la colecția de ambalaje de ciocolate străine, uneori le scot dintr-o cutie și le miros pe rând, amintindu-mi ce ciocolate bune am mâncat. Ciocolata asta are o culoare maronie-albicioasă.

— E veche, strâmbă din nas mama.

— N-are cum să fie veche, ciocolata nu se învechește, poate să țină și ani de zile! Las-o să mănânce! zice și Anton care s-a înveselit brusc de la rom. Mă mir că nu i-a apărut și un petic negru pe un ochi, ca la pirați.

Nu mai aștept și alte încurajări, bag în gură aproape jumătate de ciocolată. O mestec un pic, apoi o las încet să se topească. E dulce și bună, are gust de ciocolată adevărată.

— Acum n-o mânca și tu pe toată odată! Nu e bine să fii lacomă, zice mama, dar și ea e veselă și mai nepăsătoare de la rom.

Mă aplec un pic sub masă ca să văd dacă nu i-a crescut cumva un picior de lemn.

Coborâm cu telecabina la Sinaia, apoi ne întoarcem cu trenul la Bușteni. Mergem acasă, la doamna Spurcaci, s-a făcut târziu și am avut destule aventuri pentru o singură zi. Ne culcăm, dar eu nu pot să dorm pentru că mă doare burta de la ciocolată. Trebuie să merg neapărat la baie și mi-e frică să nu fie din nou ocupată de domnul Spurcaci care are probleme cu mațul. Până la urmă n-am ce să fac, îmi fac curaj și mă duc. Nu vreau s-o trezesc pe mama, o să zică „Ți-am spus să nu mănânci toată ciocolata odată!”. La baie nu e nimeni, când mă întorc înapoi

în cameră, bâjbâi pe întuneric și mă izbesc de televizorul alb-negru Diamant, peștele din sticlă de pe el cade și se sparge.

— Cine e acolo? tresare mama din somn.

— Eu sunt, mă doare burtica, zic cu o voce mică.

— Am zis eu că ciocolata aia era veche și stricată! oftează mama.

Apoi mi-e din ce în ce mai rău de la ciocolată, merg de mai multe ori la baie, Anton îmi dă trei pastile și nu mai doarme nimeni. A doua zi dimineața, doamna Spurcaci se supără când vede că i-am spart peștele de pe televizor. Strânge cioburile cu îndârjire și suspină. Ne hotărâm să plecăm acasă, la București, Anton îi cere înapoi banii pe ultimele două nopți. La început, doamna Spurcaci nu vrea să-i dea, însă Anton o amenință că o să-i facă reclamație pentru că face turism ilegal, așa că îi dă, nu mai are ce face!

— Să știți că nu mai sunteți bine-veniți la noi! zice cu ciudă gazda.

— S-o crezi tu că mă mai întorc aici, în condițiile astea spurcate, mârâie Anton.

Plecăm de la Bușteni, iar eu mă gândesc pe drumul spre casă că am supraviețuit cu chiu, cu vai și vacanței de iarnă în care era să mor de trei ori – mai întâi era cât p-aici să mă omoare nenea Florin cu săniuța, apoi era să cad în prăpastie mai ceva ca la jocul Piticot, apoi m-am otrăvit cu ciocolată chinezească. De abia aștept să încep școala – acolo sunt mai puține pericole.